

Joana d'Arc que amb son talent i energia salvà a França i a son rei puig quant l'integritat del terrer patri ho reclama, no hi hà sexe ni condició que pugui eximir-se de defensar-lo pam a pam.

Peró si la dona no deu esser política, pot n'obstant influir en gran manera per a que triomfi la verdadera política cristiana, que ha de regenerar a nostra Patria; car no en vá li concedí la naturalesa l'atractiu, l'encant i la bellesa del sexe.

Per aixó la masoneria ha fundat les logies de adopció per a remoure amb aquesta poderosa palanca a tota la societat. Es doncs de tot punt necessari que les dones cristianes que sortosament encar abunden gastin tota llur influencia per a fer entrar en la llar el periódic católic per a decidir a sos pares, esposos i germans a ingressar als Centres Católics a donar el seu vot a favor del candidat católic; en una paraula, la sola política que's permesa a la dona, es la política de la persuació i de atracció.

Fent-ho aixís, la dona complirà la seva verdadera missió, que no es altra que el ser l'àngel de la llar, i el consol i alegria del home en aquesta vall de llàgrimes.

LICURGO

F. P.

Cultura popular

Pera que'ls pobles puguin adelantant amb pas segur per la via del seu millorament, es precis que comptin amb aquells elements de moralitat i educació que per a lograr-ho els son de tot punt indispensables. Un d'aquests elements es sens dubte la instrucció popular, ja qu'ella reintegra al individu en la consciencia dels seus debers i la emancipa del doble jou de l'ignorancia i de la corrupció.

Al tractar aquí de la instrucció popular, entenguis que no'ns referim a la educació i instrucció de la infancia; afortunadament no manquen avui en els pobles centres aont els pares de familia poden enviar els seus fills per a que apren-

guin a llegir escriure i comptar, i adquireixin, a la vegada que hàbits de bona criansa, idees i nocions de quant a la primera edat pot ensenyarse'ls-hi, donant sempre la preferencia a les obligacions del cristià, que son les del verdader home de bé.

Pero atés el modo d'ésser de la societat de nostres dies, i donada la organització del treball modern, ¿es sufficient per a'l poble la instrucció primaria? Certament que no, ja que les masses populars, i especialment la joventut obrera, necessitant avui obtindre l'aliment intel·lectual i moral que'ls hi es indispensable per a cumplir degudament la seva missió en els diferents ordres de la vida moderna, missió capitalíssima, ja que l'element que major influencia ha d'exercir en el veritable progrés d'els pobles, no la integren certament un comptat nombre d'homes de carrera i uns quants fabricans, comercians i propietaris acomodats. La verdadera forsa social la constitueixen en les classes populars, i per aixó cal instruir-les, no solament en el tecnicisme dels seus oficis i professions, ilustrant la seva raó i proporcionant-los-hi coneixements que'ls hi donguin explicació de lo que practiquen i els hi inspirin medis i estimul per a perfeccionar el seu treball, sino també per a que penetrant-se aquelles classes dels seus debers morals i socials, adquireixin capacitat per a reivindicar els drets que de justicia els pertanyen, a fi de que no sien víctimes dels qui medren explotant l'ignorancia i excitant les passions de les masses.

Sabut es que avui no manquen casi en cap localitat homes llestos qui pretenen erigir-se en apóstols del progrés i prosperitat del poble. Pero generalment els tals no busquen sino'l seu propi engrandiment i no es mostren disposats a patrocinar i favorir les obres de veritable cultura, sino aquelles que política o personalment podeu aportar los-hi benefici. Per aixó en els poblss se fá avui molta cultura de cassino, de cine i de sport; s'organitzen molts *festivals esbarjosos*, se celebren

moltes sessions literaries i musicals i's donen molts balls *nada menos que de beneficencia*, per aixó no falten mai concurrents i protectors entussiestes; per aixó en cap poble hi manquen centres recreatius aont s'hi donen espectacles de moralitat més que dubtosa, i s'hi troven diversions frívols, alicients que fan escorre'ls céntims, en quótes i begudes, suscripcions i subastes, *bandejas* i *taquilles*. Per a lo que no hi ha entusiasme, ni protecció, ni céntims, es per a fundar i sostenir centres de carácter verament instructiu i moralitzador; per a lo que no hi han apóstols es per a oferir a les masses populars actes de civisme dignes d'ésser imitats.

Els qui, mancats de mèrits i aptituts per a enlairar-se amb el propi esfors, necessiten a les masses per a fer-les servir de sofa-peu, fácilmente les entusiasmen amb cartells reunions i programes; el poble creient que aixís se'l educa i *regenera*, va perdent tot respecte social; i mentres les llengües i les plomes *cultes* bessen la bilis que sagrega l'indomable amor propi i l'odiós personalisme, qualsevol *quidam* s'atreveix a parlar despectiva i grosserament de persones e institucions altíssimament respectables.

No son aquests els procediments adequats per a educar a n'el poble. Per a difundir la veritable cultura popular cal tenir en compte que la generació que puja te molta més necessitant d'escoles que de casinos; que li convenen més els exemples de civisme i moralitat que les exhibicions que perverteixen les costums, i que la verdadera cultura social es la que inspira idees nobles i sentiments de concordias i la que manté, sobre tot, el degut respecte al principi d'autoritot, quins prestigis han d'estar sempre per sobre de totes les aristocracies, ja que la falta d'aital respecte es la manifestació més expressiva de la decadencia dels pobles.

JOAN DOTRAS.

